

JOONA LINNA -DEKKARI

KEPLER

HYPNOTISOIJA

BLACK EDITION

TAMMI

Lars Kepler

JOONA LINNA -DEKKARIT

Hypnotisoija (2010)

Paganini ja paholainen (2011)

Tulitodistaja (2012)

Nukkumatti (2013)

Vainooja (2015)

Kaniininmetsästäjä (2017)

Lazarus (2018)

Hypnotisoija: Black Edition (2019)

Playground (2016)

LARS
KEPLER

HYPNOTISOIJA

BLACK EDITION

RIKOSROMAANI

Suomentanut Saara Villa

TAMMI

HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos **Hypnotisören: Black Edition** ilmestyi 2019 Albert Bonniers Förlagin kustantamana.

Copyright © Lars Kepler 2019

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Saara Villa 2019

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-1263-0

Tulta, ihan kuin tulta. Ne olivat hypnotisoidun pojan ensimmäiset sanat. Hengenvaarallisista vammoista huolimatta – hänellä oli satoja veitsenviiltoja kasvoissa, jaloissa, vartalossa, selässä, jalkapohjissa, niskassa ja takaraivossa – hänet oli vaivutettu syvään hypnoosiin siinä toivossa, että hänen katseensa kautta saataisiin nähdä mitä oli tapahtunut.

– Minä yritän räpytellä, hän mutisi. – Menen keittiöön, mutta jokin on pielessä, tuolien välissä ritisee ja lattialle leviää ihan punaista tulta.

Nuorempi konstaapeli, joka oli löytänyt hänet rivitalosta ruumiiden seasta, oli luullut häntä kuolleeksi. Poika oli menettänyt runsaasti verta, vajonnut sokkiin ja palannut tajuihinsa vasta seitsemän tuntia myöhemmin.

Hän oli ainoa henkiin jäänyt todistaja, ja rikoskomisario Joonas Linna arveli, että hän pystyisi antamaan hyvät tuntomerkit. Tekijän tarkoitus oli ollut tappaa kaikki, ja niinpä hän ei luultavasti ollut välittänyt kätkeä kasvojaan.

Tosin jolleivät muut olosuhteet olisi olleet niin kovin poikkeuksellisia, ei kukaan olisi tullut edes ajatelleeksi hypnotisoijan puoleen kääntymistä.

Kreikkalaisessa mytologiassa Hypnos-jumala on siivekäs poika, joka kantaa kädessään unikon siemenkotia. Hänen nimensä merkitsee unta. Hän on kuoleman kaksoisveli ja yön ja pimeyden poika.

Termiä hypnoosi käytti sen modernissa merkityksessä ensimmäisen kerran skottilainen kirurgi James Braid vuonna 1843. Hänen käytössään termi tarkoitti unta muistuttavaa olotilaa, jolle oli ominaista sekä terävä tarkkaavaisuus että suuri vastaanottavaisuus.

Tänä päivänä tiede on vahvistanut, että melkein kaikki ihmiset ovat hypnotisoitavissa, mutta mielipiteet hypnoosin käyttökelpoisuudesta, luotettavuudesta ja vaaroista vaihtelevat yhä. Epävarmuus johtuu luultavasti siitä, että petkuttajat, lavaesiintyjät ja tiedustelupalvelut ympäri maailmaa ovat syyllistyneet monenlaisiin hypnoosin väärinkäytöksiin.

Puhtaasti teknisesti on helppoa saattaa ihminen hypnoottiseen tietoisuuden tilaan, vaikeaa sen sijaan on hallita tapahtumien kulua, johdattaa potilasta ja analysoida ja käsitellä tuloksia. Vain laaja kokemus ja erityinen taipumus antavat mahdollisuuden todella hallita syvähypnoosia. Koko maailmassa ei ole kuin kourallinen täysipainoisia hypnoosin asiantuntijoita, joilla on lääkärin pätevyys.

Joulukuun kahdeksannen päivän vastainen maanantaiyö

Erik Maria Bark tempautuu unesta hereille kun puhelin soi. Ennen kuin hän on täysin valveilla, hän kuulee sanovansa:

– Ilmapalloja ja serpentiinejä.

Äkillinen herätys on saanut sydämen takomaan. Erik ei tiedä, mitä hän sanoillaan tarkoittaa, hänellä ei ole aavistustakaan mitä unessa tapahtui.

Jotta Simone ei heräisi, hän ottaa puhelimen telineestä ja hiipii pois makuuhuoneesta ja sulkee oven ennen kuin vastaa.

– Erik Maria Bark puhelimessa.

Rikoskomisario nimeltä Joonas Linna kysyy, onko hän tarpeeksi hereillä ottaakseen vastaan tärkeää tietoa. Ajatukset vajoavat yhä unen jälkeiseen pimeään tyhjyyteen, kun hän kuuntelee komisarion riota.

– Olen kuullut, että sinä olet taitava hoitamaan akuutteja henkisiä traumoja, Joonas Linna sanoo.

– Niin olen, Erik vastaa lyhyesti.

Selvitystä kuunnellessaan hän ottaa särkytabletin. Komisario kertoo, että hänen pitäisi kuulustella todistajaa. Viisitoistavuotias poika on nähnyt kaksoismurhan. Ongelmana on, että poika on vakavasti loukkaantunut. Hänen tilansa on epävakaa, hän on vaiipunut sokkitilaan ja hän on tajuton. Hänet on yön aikana siirretty

Huddingen neurologiselta osastolta Solnaan Karoliinisen yliopistosairaalan neurokirurgiselle osastolle.

– Kuka on vastaava lääkäri? Erik kysyy.

– Daniella Richards.

– Hän on erittäin pätevä, olen aivan varma että hän pystyy...

– Hän juuri kehotti minua soittamaan, komisario keskeyttää.

– Hän tarvitsee sinun apuasi, ja asialla taitaa olla aika kiire.

Erik palaa puhelin mukanaan makuuhuoneeseen hakemaan vaatteitaan. Katulyhdystä lankeaa valokuuva kahden rullakaihtimen välitse. Simone makaa selällään ja katsoo häneen kummallisista, tyhjin silmin.

– Ei ollut tarkoitus herättää, hän sanoo hiljaa.

– Kuka se oli? Simone kysyy.

– Poliisi... joku komisario, en saanut selvää miehen nimestä.

– Mistä on kysymys?

– Minun pitää lähteä Karoliiniseen, hän vastaa. – Ne tarvitsevat apua jonkun pojan kanssa.

– Mitä kello oikein on?

Simone katsoo herätyskelloa ja sulkee silmänsä. Pisamaisiin olkapäihin on painunut juovia lakanan rypyistä.

– Nuku vaan, Sixan, Erik kuiskaa.

Hän kantaa vaatteensa eteiseen, sytyttää kattovalon ja pukeutuu kiireesti. Hänen takanaan välkähtää kiiltävä teräs. Hän kääntyy ja toteaa, että hänen poikansa on ripustanut luistimet ulko-oven kahvaan jotta ei unohtaisi niitä. Erik menee kiireestään huolimatta vaatehuoneeseen, avaa arkun ja etsii teränsuojukset. Hän vetää ne vaarallisten terien peitoksi, laskee luistimet eteisen matolle ja lähtee ulos.

Kello on kolme aamulla tiistaina, joulukuun 8. päivänä, kun Erik Maria Bark nousee autoonsa. Mustalta taivaalta leijailee lunta. On täysin työntä, ja raskaat hiutaleet laskeutuvat uneliaasti tyhjälle kadulle. Hän kääntää avainta virtalukossa ja musiikki tulvahtaa autoon pehmeinä aaltoina: Miles Davisin *Kind of Blue*.

Hän ajaa pienen matkan nukkuvan kaupungin halki, Luntmakargatanilta Svevägeniä pitkin Norrtullille. Brunnsviken

häämöttää isona tummana aukkona lumisateen takana. Hän kaartaa hitaasti sairaala-alueelle, henkilökuntapulasta kärsivän Astrid Lindgren -sairaalan ja synnytysosaston välitse, sädehoitokodin ja psykiatrian osaston ohi, pysäköi tavanomaiselle paikalleen neurokirurgisen klinikan viereen ja nousee autosta. Katuvalojen hohde heijastuu korkean rakennuksen ikkunoista. Vierailijapaikoilla jököttää vain muutama auto. Mustarastaat lehahtelevat puiden ympärillä hämärässä kahisevin siivin. Moottoritien kohinaa ei kuulu tähän aikaan.

Hän työntää kulkukortin aukkoon, näppäilee kuusinumeroisen koodin ja ajaa hissillä viidenteen kerrokseen. Katon loisteputket saavat sinisen muovimaton kiiltämään kuin jää ojassa. Vasta nyt häntä alkaa väsyttää äkillisen adrenaliiniryöpyän jälkeen. Uni oli niin hyvä, se jätti onnellisen jälkimaun joka tuntuu yhä. Hän kulkee ohi leikkaussalin ja valtavan painekammion ovien, tervehtii vastaan tulevaa hoitajaa ja käy vielä kerran mielessään läpi, mitä rikoskomisario puhelimesta kertoi: poika vuotaa verta, viiltohaavoja joka puolella, hikoilee, ei suostu pysymään makuulla, on levoton ja kovasti janoissaan. Hänen kanssaan yritetään puhua, mutta hänen tilansa pahenee nopeasti. Tietoisuuden taso heikkenee, sydän nelistää, ja vastaava lääkäri Daniella Richards on aivan perustellusti päättänyt olla päästämättä komisariota potilaan luo.

Osasto N18:n oven ulkopuolella seisoo kaksi virkapukuista poliisia. Erikistä tuntuu, että heidän kasvoillaan häilyy levottomuutta kun hän lähestyy. Ehkä he ovat vain väsyneitä, hän tuumii pysähtyessään esittämään henkilöllisyytensä. He vilkaisevat korttia ja painavat sitten nappia, joka saa oven avautumaan hurinan säestyksellä.

Erik astuu sisään, kättelee Daniella Richardsia ja panee merkille jännittyneen juonteen tämän suun seudulla, hillityn stressin tämän liikkeissä.

- Mikä on tilanne?
- Olen saanut maksan verenvuodon hallintaan, Daniella vastaa.
- Saanko nähdä hänet?

– Meidän täytyy vain ensin odottaa muutamien kokeiden tulokset.

Pitkä mies, jolla on mustat farkut ja musta pikkutakki, seisoo kahviautomaatin edessä. Hänellä on hyvin pörröiset vaaleat hiukset ja vakava katse. Erik arvelee, että mies saattaisi olla komisario, joka soitti hänelle, mutta epäröi, sillä hän ei ole vielä tullut tervehtimään Erikiä. Hän voisi yhtä hyvin olla Daniellan mies. Erik ei ole koskaan tavannut häntä, mutta tietää että hän työskentelee kardiologina Huddingessa.

– Tuliko sinun miehesi mukaan? Erik kysyy ja osoittaa.

Daniella näyttää sekä huvittuneelta että hämmästyneeltä.

– Ei hän ole...

– Ajattelin, että Magnus olisi voinut tulla mukaan.

– Ei, Daniella nauraa.

– Oletko varma? Minä voin kysyä häneltä, Erik pilailee.

Daniellan puhelin soi ja hän avaa sen nauraen.

– Älä viitsi, Erik, hän sanoo ennen kuin vie puhelimen korvalleen ja vastaa. – Niin, Daniella.

Hän kuuntelee mutta ei kuule mitään.

– Haloo?

Hän odottaa muutaman sekunnin ja jupisee sitten ”pilapuhelu” ennen kuin sulkee puhelimen.

Vaalea mies tulee Erikin luo kahvikuppi kädessään.

– Juo tämä, mies sanoo ja yrittää työntää kahvimukin Erikin käteen.

– Ei kiitos.

Mies maistaa kahvia ja hymyilee, pienet hymykuopat poskillaan.

– Vahvaa ja hyvää, hän sanoo ja yrittää uudelleen ojentaa mukia Erikille.

– En minä halua.

Mies kulauttaa uudestaan ja katselee Erikiä silmin, jotka ovat harmaat kuin kiillotettu graniitti.

– Saisinko lainata puhelintasi? hän kysyy. – Latasin omaani ja unohdin sen autoon.

– Eikö olisi parempi hakea se? Erik kysyy ankarana samaan aikaan kun Daniella tulee heidän luokseen.

– Voit lainata minulta, niin kuin viimeksikin, Daniella sanoo.

– Kiitos.

– Ei kestä.

Vaalea mies ottaa ojennetun puhelimen ja katsoo sitten Daniellaa silmiin.

– Vain lyhyt puhelu, hän sanoo.

– ”Missään tapauksessa en anna kenenkään muun käyttää sitä”, Daniella pilailee.

Mies naurahtaa ja vetäytyy syrjään.

– Täytyyhän tuon olla sinun miehesi, Erik sanoo.

– Saahan sitä aina unelmoida, Daniella sanoo hymyillen ja vilkaisee pitkää komisariota.

Hoitaja tulee Daniellan luo ja ojentaa hänelle tulosteen. Hän kiittää ja vilkaisee tuloksia ennen kuin ojentaa paperiarkin Erikille.

2

Aikainen tiistaiaamu kahdeksas päivä joulukuuta

Daniella avaa raskaan oven, ja Erik seuraa häntä lämpimään huoneeseen, joka on leikkaussalin vieressä. Vuoteella makaa laiha poika. Kaksi sairaanhoitajaa sitoo hänen haavojaan. Niitä on satoja, viilto- ja pistohaavoja, aivan joka puolella ruumista. Jalkapohjissa, rinnassa ja vatsassa, niskassa, keskellä päälakea, kasvoissa, käsissä.

Pulssi on heikko mutta hyvin nopea. Huulet ovat harmaat kuin alumiini, poika hikoilee, silmät ovat tiukasti kiinni. Nenä näyttää murtuneelta. Ihon alla leviää verenvuoto kuin hämärä pilvi kaulalta rintaan päin.

Erik toteaa, että vammoista huolimatta pojan kasvot ovat kaukiit.

Daniella selostaa hiljaisella äänellä pojan tilan kehitystä ja arvojen vaihtelua ja vaikenee sitten kuullessaan koputuksen. Sama vaalea mies taas.

Erik ja Daniella katsovat toisiinsa ja poistuvat tutkimushuoneesta. Vaalea mies seisoo taas höyryävän kahviautomaatin vieressä.

– Tuplaespresso, hän sanoo Erikille. – Saatat tarvita sitä ennen kuin tapaat poliisin, joka pojan löysi.

Vasta nyt Erik on varma, että vaalea mies on sama rikoskomisario, joka herätti hänet alle tunti sitten. Joko hänen suoma-

lainen korostuksensa ei puhelimesta ollut yhtä tuntuva, tai sitten Erik oli vain ollut liian väsynyt huomataksensa sen.

– Miksi minä haluaisin tavata poliisin joka hänet löysi? Erik kysyy.

– Jotta ymmärtäisit, miksi minun täytyy kuulustella...

Joona vaikenee, kun Daniellan puhelin soi. Hän ottaa sen pikkutakkinsa taskusta ja vilkaisee Daniellan ojennetusta kädestä piittaamatta sen näyttoa.

– Taitaa olla minulle, Joona sanoo ja vastaa. – Niin... Ei, minä haluan hänet tänne.

Komisario hymyilee kuunnellessaan kollegansa vastaväitteitä.

– Minä olen huomannut yhtä ja toista, Joona vastaa.

Toinen huutaa jotain.

– Minä teen omalla tavallani, Joona sanoo rauhallisella äänellä ja lopettaa sitten puhelun.

Hän ojentaa puhelimen Daniellalle ja nyökkää kiitokseksi.

– Minun täytyy kuulustella potilasta, hän ilmoittaa vakavana.

– Valitan, se ei ole mahdollista, Erik sanoo. – Minun arvioni on sama kuin tohtori Richardsin.

– Milloin hän sitten pystyy puhumaan kanssani? kysyy Joona.

– Ei niin kauan kuin hän on sokkitilassa.

– Tiesin, että sanoisit noin, Joona toteaa matalalla äänellä.

– Tilanne on edelleen erittäin kriittinen, Daniella selittää.

– Keuhkopussi on vaurioitunut, ohutsuoli ja maksa ja...

Sisään astuu mies likaisessa poliisiunivormussa. Joona menee tervehtimään. Mies sanoo jotain hiljaa, ja poliisi katsoo lääkäreitä epäröiden. Rikoskomisario toistaa poliisille, että kaikki on kunnossa, heidän on saatava kuulla olosuhteista, siitä voi olla heille paljon apua.

– No, poliisi sanoo ja rykäisee hiukan. – Me kuulimme radion kautta, että siivooja oli löytänyt kuolleen miehen Tumban urheilukentän vessasta. Ja me olimme jo valmiiksi autossa Huddingevägenillä, eikä meidän tarvinnut kuin kääntyä Dalvägenille ja järvelle päin. Janne, minun työparini, meni sisään, minä jäin juttelemaan

siivoojan kanssa. Me odotimme alun perin yliannostusjuttua, mutta minulle selvisi pian, että kysymys oli ihan muusta. Janne tuli pukuhuoneesta, hänen kasvonsa olivat ihan valkoiset ja hän ikään kuin esteli minua menemästä sisään. Vain kamalasti verta, hän sanoi kolmeen kertaan, ja sitten hän istahti siihen portaalle ja...

Poliisi vaikenee, istuutuu tuolille ja tuijottaa eteensä suu puoli-avoinna.

– Jatkaisitko? kysyy Joona.

– No... ambulanssi tuli, vainaja tunnistettiin ja minä sain tehtäväkseni puhua omaisten kanssa. Meillä on vähän tiukkaa väestä, joten minä lähdin yksin. Päällikkö nimittäin sanoi suunnilleen, ettei hän halua päästää Jannea sellaisessa kunnossa, ja kyllähän sen ymmärtää.

Erik katsoo kelloa.

– Sinulla on aikaa kuunnella tämä, Joona sanoo hänelle rauhallisella suomalaiskorostuksellaan.

– Vainaja, poliisi jatkaa katse lattiassa. – Hän on opettaja Tumban lukiosta ja asuu uudella rivitaloalueella siinä harjulla. Kukaan ei avannut ovea. Minä soitin kelloa moneen kertaan. En kyllä ollenkaan tiedä, mikä minut sai kiertämään koko talorivin ja kurkkimaan taskulampun kanssa takaikkunasta.

Poliisi vaikenee, hänen suunsa värisee ja hän alkaa raaputtaa kynnellä tuolin käsinojaa.

– Ole kiltti ja jatka, Joona pyytää.

– Onko pakko, minä... kun minä...

– Sinä löysit pojan, äidin ja pienen viisivuotiaan tytön. Poika oli ainoa, joka oli yhä elossa.

– Minä kyllä luulin... minä...

Hän lopettaa kesken, kasvot ovat hyvin kalpeat.

– Kiitos kun tulit, Erland, Joona sanoo.

Poliisi nyökkää ja poistuu huoneesta.

– Kaikkia oli silvottu, Joona selittää Daniellalle ja Erikille.
– Heitä oli potkittu, lyöty, hakattu ja pikkutyttö... hänet oli hal-

kaistu kahtia. Alaruumis ja jalat lojuivat nojatuolilla television edessä ja...

Hän vaikenee, katselee hetken Erikiä ennen kuin jatkaa:

– Näyttää siltä, että tekijä tiesi perheen isän olevan urheilukentällä, Joono selittää. – Siellä oli ollut jalkapallo-ottelu, hän oli tuomarina. Tekijä odotti että hän jäi yksin, murhasi hänet, alkoi ensin silpoa häntä, aggressiivisesti, ja lähti sitten rivitaloasunnolle surmaamaan toiset.

– Siinä järjestyksessäkö se tapahtui? Erik kysyy.

– Sellainen käsitys minulla on, komisario vastaa.

Erik tuntee, että hänen kätensä tärisee kun hän pyyhkäisee suutaan. Isä, äiti, poika, tytär, hän ajattelee hyvin verkalleen ja katsoo sitten Joono Linnaa silmiin.

– Tekijä halusi tuhota kokonaisen perheen, Erik toteaa heikolla äänellä.

Joono heilauttaa epäroiden kättään.

– Sehän tässä juuri... Yksi lapsi puuttuu vielä, isosisko. Kaksikymmentäkolmevuotias tyttö. Me emme ole löytäneet häntä. Meistä tuntuu mahdolliselta, että myös surmaaja etsii häntä. Siksi me haluaisimme kuulustella todistajaa niin pian kuin suinkin mahdollista.

– Minä menen tutkimaan hänet perusteellisesti, Erik sanoo.

– Kiitos, Joono sanoo ja nyökkää.

– Mutta emme voi vaarantaa potilaan henkeä sillä, että...

– Ymmärrän kyllä, Joono keskeyttää. – Mutta mitä pitempään menee, ennen kuin saamme jotain mihin tarttua, sitä enemmän aikaa surmaajalla on etsiä sisarta.

– Me olemme lääkäreitä, te poliiseja, Daniella sanoo. – Teknikot löytävät rikospaikalta varmasti lukemattomien ihmisten sekoittunutta DNA:ta. Aika ei riitä, jos aiomme pystyä pelastamaan siskon.

– Menen sisään, Erik sanoo.

– Jos saan vain kysyä pari kysymystä, se on korvaamatonta. Se on ehkä kaikki mitä tarvitsemme pelastaaksemme hänen siskonsa.

3

Aikainen tiistaiaamu kahdeksas päivä joulukuuta

Erik palaa potilaan luo. Hän seisoo lavitsan ääressä ja katselee kalpeita, haavaisia kasvoja. Kun Erik sanoo pojan nimen, tämän suu pingottuu.

– Josef, hän toistaa hiljaa. – Minun nimeni on Erik Maria Bark, olen lääkäri ja aion tutkia sinut. Jos ymmärrät mitä minä puhun, koeta vaikka nyökätä.

Poika ei hievahtakaan, vain vatsa liikkuu tiheän hengityksen tahtiin. Silti Erik on täysin vakuuttunut, että poika on ymmärtänyt hänen sanansa, vaikka tajunnan taso sitten aleneekin ja yhteys katkeaa.

Kun Erik tulee ulos huoneesta, sekä Daniella että rikoskomisario katsovat häneen.

– Poika on meidän ainoa todistajamme, Joonas sanoo. – Joku on surmannut hänen isänsä, äitinsä ja pikkusiskonsa, ja kohtalaisella todennäköisyydellä sama henkilö on juuri nyt matkalla hänen isosiskonsa luo.

– Me ymmärrämme, Daniella sanoo.

– Ja luonnollisesti käsitämme että teidän on tärkeää päästä puhumaan hänen kanssaan. Mutta voi mennä viikkoja, ennen kuin voitte kuulustella häntä, Erik sanoo. – Emmehän me oikein voi

ravistella häntä hereille ja ilmoittaa, että koko hänen perheensä on kuollut.

– Mutta hypnoosissa, sanoo Joono.

Huoneeseen laskeutuu hiljaisuus.

– Ei, Erik kuiskaa itsekseen.

– Eikö hypnoosi onnistuisi?

– Siitä minä en tiedä mitään, Erik vastaa.

– Minulla sattuu olemaan erittäin hyvä kasvomuisti, Joono sa-
noo hymyillen. – Sinä olet kuuluisa hypnotisoija, sinä voisit...

– Se oli pelkkää bluffia, Erik keskeyttää.

– En olisi siitä aivan varma, Joono sanoo. – Ja tämä on hätäti-
lanne.

Daniellan posket punehtuvat ja hän laskee katseensa lattiaan.

– Minä en voi, Erik sanoo.

– Potilaasta olen itse asiassa vastuussa minä, Daniella sanoo
ääntään korottaen. – Eikä minun tee erityisesti mieli sallia hyp-
notisointia.

– Entä jos pystyisit arvioimaan, ettei siitä ole vaaraa potilaalle?
kysyy Joono.

Erik tajuaa, että rikoskomisario on jo alun perin ajatellut hyp-
noosia mahdollisena oikotienä. Hän ymmärtää, ettei tämä suinkaan
ole pelkkä mielijohde. Joono Linna on pyytänyt hänet sairaalaan
vain voidakseen yrittää suostutella hänet hypnotisoimaan potilaan,
ei sen vuoksi, että hän on akuutin sokin ja traumojen asiantuntija.

– Olen luvannut itselleni, etten enää koskaan kajoa hypnoosiin,
Erik sanoo.

– Okei, ymmärrän, Joono vastaa. – Olen kuullut, että sinä olit
paras, mutta...

– Olen pahoillani, sanoo Erik.

Hän katsoo potilasta ikkunan läpi ja kääntyy sitten Daniellaan
päin.

– Onko hän saanut desmopressiiniä?

– Ei, minä olen päättänyt odottaa toistaiseksi, Daniella vastaa.

– Miksi?

- Tromboemolisten komplikaatioiden riski.
- Olen seurannut keskustelua, mutta en minä usko että se pitää paikkansa, annan pojalleni desmopressiiniä jatkuvasti, Erik sanoo.
- Joonaa vääntäytyy ylös tuolistaan.
- Olisin kiitollinen, jos voisit suositella jotakuta toista hypnotisoijaa, hän sanoo.
- Emmehän me edes tiedä, palaako potilas tajuihinsa, Daniella vastaa.
- Minä aion kuitenkin...
- Ja kai hänen sentään täytyy tajuissaan olla ennen kuin hänet voi hypnotisoida, Daniella jatkaa hymyillen hiukan vinosti.
- Hän kuunteli, kun Erik puhui hänelle, Joonaa sanoo.
- En oikein usko, Daniella mutisee.
- Kyllä, kyllä hän kuuli minut, sanoo Erik.
- Me pystyisimme pelastamaan hänen sisarensa, Joonaa jatkaa.
- Minä lähden nyt kotiin, Erik sanoo hiljaa. – Anna potilaille desmopressiiniä ja harkitse painekammiota.

Hän poistuu huoneesta ja riisuu lääkärintakkinsa kävellessään käytävää pitkin hissiin. Aulassa on liikkeellä useita ihmisiä. Ovet eivät enää ole lukossa, mutta taivas ei ole vielä kirkastunut. Jo auton madellessa pysäköintipaikalta ulos hän kurkottaa käteensä hansikaslokerosta pienen puurasian. Irrottamatta katsettaan tiestä hän näprää auki kannen, jossa on kirjava papukaija, onkii rasiasta kolme pilleriä ja nielaisee ne saman tien. Hänen on pystyttävä nukkumaan pari tuntia nyt aamulla ennen kuin pitää herättää Benjamin saamaan ruiskeensa.

4

Maanantai-ilta seitsemäs päivä joulukuuta

Reilu seitsemän ja puoli tuntia sitten siivoja nimeltään Karim Muhammed saapui Rödsthagen urheilukentälle. Kello oli 20.55 maanantaina seitsemäs joulukuuta. Pukuhuoneen siivous oli hänelle illan viimeinen työtehtävä.

Hän avasi auton takaovet, laski rampin, kapusi sisään ja irrotti pienimmän siivousvaunun kiinnikkeet.

Kun hän pääsi matalan puurakennuksen luo, hän huomasi että ovi oli auki. Hän koputti, ei saanut vastausta, ja avasi oven. Vasta tuettuaan oven auki muovikiilalla hän huomasi veren lattialla.

Kun nuoremmat konstaapelit Jan Eriksson ja Erland Björkander saapuivat urheilukentälle, Eriksson meni suoraan pukuhuoneeseen sillä välin kuin Björkander kirjasi muistiin Karim Muhammedin selvityksen.

Eriksson oli kuulevinaan ääntä uhrin suunnalta, arveli tämän olevan yhä elossa ja kiiruhti siksi tämän luo. Kun konstaapeli käänsi miestä, hän tajusi ajatuksen mahdottomuuden. Ruumis oli erittäin pahasti runneltu, oikea käsivarsi puuttui kokonaan ja rinta oli niin pahoin raadeltu, että se oli kuin avonainen astia täynnä veristä mössöä. Ambulanssi saapui paikalle, ja pian sen jälkeen tuli vanhempi konstaapeli Lillemor Blom. Lompakosta löytyneen ajokortin mukaan uhri oli Anders Ek, kemian ja fysiikan opettaja

Tumban lukiossa, naimisissa Katja Ekin, Huddingen pääkirjaston kirjastonhoitajan kanssa. He asuivat rivitalossa Gärdesvägen 8:ssa, ja heillä oli vielä kotona kaksi lasta, Lisa ja Josef.

Lillemor Blom antoi Erland Björkanderin tehtäväksi puhua uhrin perheen kanssa sillä välin kun hän itse ottaisi vastaan Jan Erikssonin raportin ja eristäisi rikospaikan.

Erland pysäköi rivitalon eteen ja soitti ovikelloa. Kun kukaan ei avannut, hän kiersi koko pitkän rakennuksen ympäri takapihalle, sytytti taskulampun ja katsoi sisään. Ensimmäiseksi hän näki ison verilammikon makuuhuoneen kokolattiamatolla ja lapsen silmälasit kynnyksen vierellä. Vahvistusjoukkoja kutsumatta Erland Björkander mursi lasioven ja meni sisään ase esiin vedettynä. Hän tutki koko asunnon, löysi kolme uhria ja hälyytti välittömästi paikalle poliisin ja ambulanssin. Hän ei edes huomannut, että poika oli yhä elossa. Erlandin avunpyyntö tapahtui vahingossa kanavalla, joka kattoi koko Tukholman seudun.

– Hyvä Jumala, heidät on kaikki teurastettu, lapset on teurastettu... En tiedä mitä tehdä, olen yksin ja he ovat kaikki kuolleet.

Tukholmalaisen lähiön urheilukentältä löytyy raa'asti murhattu mies. Myöhemmin myös miehen vaimo ja tytär löytyvät surmattuina. Perheen poika, Josef, on elossa, mutta vakavasti loukkaantunut.

Suomalaistaustainen rikoskomisario Joonna Linna pyytää traumoihin erikoistunutta psykiatria Erik Maria Barkia hypnotisoimaan Josefin, jotta murhaaja saataisiin selville. Bark suostuu, vaikka on aiemmin vannonut, ettei hypnotisoisi ketään enää koskaan. Samalla hän sysää liikkeelle painajaismaisen tapahtumien ketjun.

HYPNOTISOIJA – BLACK EDITION on koukuttavan Joonna Linna -sarjan ensimmäinen osa.

Hypnotisoija ilmestyi vuonna 2009 (suomeksi 2010), ja se aloitti Lars Kepler -nimellä kirjoittavien Alexandra ja Alexander Ahndorilin voittokulun kansainvälisellä trilleririntamalla. Nyt kirjailijapari julkaisee *Hypnotisoijan* uutena tehokkaampana laitoksena, jossa toimintaa on tiivistetty, lukuja rytmitetty tarkemmin ja etsivä Joonna Linnan roolia terävöitetty. Tarina on edelleen sama, ja *Hypnotisoija – Black edition* korvaakin tästedes vanhan *Hypnotisoijan*.

Jos Lars Kepler ja Joonna Linna -sarja ovat sinulle uusia, aloita lukeminen tästä kirjasta.

